

L'ERRAT

Hola, soc un relat i tinc vida pròpia. Potser algú dirà que això no és veritat i assegurarà que soc obra seva. I potser un poc de raó no li faltarà. Però és ben conegut que no hi ha pare ni mare que controli completament la seva creació. I és ben conegut també que ni els fills ni les filles més obedients fan tot allò que els progenitors manen. Ben mirat, jo crec que com més criteri propi tingui la descendència, més divertit i saludable és tot.

El meu nom ja el coneixeu: soc l'Errat. Vosaltres, els humans, també en teniu un, de nom, podeu dir que sou el Miquel, o la Mònica, o l'Empar, o el Pompeu... Probablement el nom que portes no l'has escollit tu, i pot passar que t'agradi el teu nom o que no t'agradi. A mi ni m'agrada el meu ni l'he escollit jo. La persona que potser algun dia reclamarà l'autoria de la meva existència s'ha entestat en això de l'Errat, i com ja coneix el meu disgust i no és mala persona, hem arribat a un acord: jo accepto el títol i a canvi diré el que vulgui dir.

I jo vull dir que l'Arrelat és un nom que m'agrada més, perquè jo soc la veu d'un abre. Un abre com qualsevol altre, amb arrels, tronc, branques, fulles...

Soc un abre urbà i ara, fa només cinc minuts, un tècnic d'Urbanisme de l'Ajuntament m'ha insultat greument: ha dit que soc un error. Jo, ja us ho podeu imaginar, soc de l'opinió que és ell qui s'ho hauria de fer mirar.

El tècnic té trenta anys, tres o quatre títols universitaris i moltes elegàncies cares penjades al seu horitzó social. Si no és de classe alta poc li falta, això de ser tècnic de l'Ajuntament és un pas molt estudiat cap a posicions més elevades. I si ara no és tan poderós com voldria, ho aparenta humiliant a un subaltern, o a un familiar amb menys estudis que ell.

I ell, quan es topa amb un abre analfabet que desafia la recta dictaminada pels plànols de remodelació del carrer, no admet discussió: és l'abre qui ha de desaparèixer, no les rectes

inflexibles que li travessen la ment. Diguem-ho clar: aquest tècnic té el cap més quadriculat i més perillós que un cub de Rubik amb els cantons esmolats. El seu somni secret era convertir-se en matemàtic genial, i quan aquell somni va caducar es va dedicar a sumar-se mèrits i restar-li'ls als altres. També és habitual en ell multiplicar el valor de les seves raons, alhora que divideix infinitament els arguments aliens: estic convençut que el seu objectiu final és esborrar del mapa tots els competidors que pugui.

Això vol fer amb mi, esborrar-me sense tocar-me ni apreciar l'ombra i l'oxigen que li dono aquest matí de principis d'estiu. Ell mira el mòbil, sord als consells de la Maria, la veïna jubilada que sovint rega l'escàs tros de terra oberta on visc. La Maria li diu al tècnic que el meu tronc només envaeix uns centímetres la recta del seu plànol, per tant el problema és de fàcil solució: n'hi haurà prou amb fer el maó de la vorada més estret en eixe punt. El tècnic no li contesta, està escrivint un missatge impacient a l'operari que ja hauria d'estar aquí.

Una dona molt ben vestida, que treballa en una oficina propera, critica la proposta de la Maria: diu que és una ocurrència barroera, trencaria l'harmonia del nou disseny. El tècnic aixeca el cap i somriu a l'oficinista, li pica l'ullet i torna al seu mòbil. Ella se'n va, pensant que l'home no està tan bo com el cafè que l'espera al bar de la cantonada.

Quan hi arribi l'operari de les Brigades Municipals, el tècnic li donarà les instruccions pertinents i un parell de mesos després jo seré un abre serrat. Molt avançada la tardor ja no hi seré definitivament.

Això de morir no serà fàcil.

Em va costar acceptar que ja no tinc ni fulles ni branques ni tronc ni arrels.

I quan ho he assumit, que soc un relat sense més pes que l'aire, m'adono que només em queda per davant una pàgina en blanc.

Què hi farem, intentaré aprofitar l'espai que em queda. A la part final de la meua existència observaré el carrer i descobriré les vides sospitoses de ser vides errades.

El net de la Maria és una d'eixes vides. És i vol ser un noi, no la noia que el certificat de naixement diu que és. El veig sortir moltes vegades de casa dels avis, tranquil i somrient: sap que almenys part de la família l'accepta i l'estima sense fer-lo sentir culpable.

Una altra vida sospitosa és la jove que passeja quasi cada dia carrer amunt carrer avall, ella no entén per què la gent no llegeix i dibuixa i és creativa com ho és ella. Se sent sola i escriu cartes anònimes, cartes que fa volar en forma d'avions de paper moltes nits des de la finestra de l'habitació on dorm, o intenta dormir.

Podria descriure més vides suposadament errades, però no puc: hauria de parlar de tothom. La gran majoria de persones lluiten feroçment amb tots els miralls del món per tal d'aparentar una normalitat que creuen útil, protectora i, ves tu a saber per què, inevitable.

Només una minoria extraordinàriament minoritària creu just el contrari: unes poques vides no renuncien al relat, errat o no, que brolla dels seus anhels més sincers. I el premi sol ser la marginació, quan no l'intent implacable de l'entorn per redreçar les corbes estranyes i salvatges fins a convertir-les en rectes molt presentables i, també, molt avorrides.

I no puc dir més, sobre els costums socials: soc un relat quasi acabat. Un relat que fou arbre i que un tècnic d'Urbanisme va qualificar d'arbre errat. Allò meu no fou un error, no accepto, per tant, la condemna. Sí que accepto, fent una ullada retrospectiva a la meua existència, una errada que he comès: he dit, en més d'una ocasió, arbre. Hauria d'haver dit arbre.

No puc tornar al meu passat i canviar allò que vaig fer o vaig dir. Si jo fos un escriptor o una escriptora, un déu o una deessa, sí que ho podria fer, però no ho soc. Soc la veu d'un arbre que ja no hi és. Soc un relat i et dono les gràcies per haver-me llegit fins al final. No m'has abandonat, malgrat ser un relat descaradament errat.